

Arrest

nr. 222 960 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2015 wordt een aankomstverklaring opgesteld door de stad Antwerpen, waarbij verzoeker werd toegelaten tot verblijf tot 6 december 2015. Op 7 januari 2016 wordt een aankomstverklaring opgesteld door de stad Antwerpen, waarbij verzoeker werd toegelaten tot verblijf tot 6 april 2016.

1.2. Verzoeker dient op 28 juni 2016 een aanvraag in teneinde een verblijfstitel te bekomen in hoedanigheid van student. De gemachtigde verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk op 8 juli 2016.

1.3. De gemachtigde neemt op 8 juli 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 30 november 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod.

1.5. Op 3 januari 2017 wordt een aankomstverklaring opgesteld door de stad Antwerpen, waarbij verzoeker werd toegelaten tot verblijf tot 17 januari 2017.

1.6. Op 17 januari 2017 wordt een aankomstverklaring opgesteld door de stad Antwerpen, waarbij verzoeker werd toegelaten tot verblijf tot 8 februari 2017.

1.7. Op 2 januari 2017 komt verzoeker het Belgische grondgebied binnen, met een geldig Albanees paspoort en een Griekse verblijfstitel, waarvan de geldigheidsduur beperkt was tot de duur van de beroepskaart.

1.8. Op 13 juli 2017 wordt verzoeker geïnformeerd door de stad Antwerpen over de weigering van de beroepskaart door het Departement van Werk en Sociale Economie.

1.9. Op 11 september 2017 wordt verzoeker uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken om humanitaire elementen toe te lichten, waarmee rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van het dossier.

1.10. Op 10 augustus 2018 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing:

"De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: P., A., (...)

geboortedatum: 26.02.1975

geboorteplaats: Delvine

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: "De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van meneer is verstreken sinds 02.02.2018.

2° Indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden:

Overwegende dat meneer België binnenkwam op 02.01.2017 met een geldig Albanees paspoort en Griekse verblijfstitel (GR5100391) met beperkingen: beperkt tot de duur van de beroepskaart.

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9 en art 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 op basis van het feit dat hij als vreemdelingen legaal verblijvend in een andere EER-lidstaat zichzelf als zelfstandige uitzond naar België in het kader van grensoverschrijdende tewerkstelling en vrijgesteld bleek van beroepskaart.

Overwegende dat hij door de stad Antwerpen ambtshalve in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, nl. een A-kaart geldig tot 02.02.2018.

De afgifte van een A-kaart was in feite niet correct en gebeurde zonder wettelijke basis daar meneer enkel vrijgesteld is van beroepskaart voor zover hij geen inschrijving in België wenst te bekomen. Van zodra een inschrijving wordt beoogt in België zoals in dit geval is een beroepskaart vereist.

Overwegende dat wij op 13.07.2017 werden ingelicht door de stad Antwerpen dat zijn aanvraag voor het bekomen van een beroepskaart werd geweigerd door het Departement van Werk en Sociale Economie op 04.07.2017.

Overwegende dat het aanvragen van beroepskaart voor een zelfstandige activiteit in België een wijziging in zijn economische situatie betekent en overwegende dat deze beroepskaart aan betrokkene werd geweigerd, werd betrokkene uitgenodigd door onze diensten op 11.09.2017 om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, nu bleek dat hij niet meer aan de verblijfsvoorwaarden blijkt te voldoen nu hij bestuurder is geworden bij de bvba (...) (kbo-nummer: (...)), zo blijkt uit het administratief dossier en niet over de vereiste beroepskaart blijkt te beschikken om de zelfstandige activiteit in België uit te oefenen.

Op 24.02.2018 kregen wij bericht van stad Antwerpen met volgend commentaar:

“Meneer beweert vrijgesteld te zijn van de beroepskaart. Volgens de briefwisseling in Januari 2017 van dienst arbeidsmigratie zou dit ook correct zijn.

*E-mail dd.27.01.2017 (...) dienst Economische Migratie, Vlaamse overheid) “Als hij met zijn Griekse onderneming hier tijdelijk diensten komt verrichten is hij vrijgesteld van de beroepskaart als gevolg van de Europese dienstenrichtlijn. Hij hoeft daarvoor niet over een attest te beschikken. De vrijstelling geldt van rechtswege.”

Wij wijzen er echter op dat in de beslissing tot weigering van de aanvraag tot het bekomen van een beroepskaart op 04.07.2017 duidelijk wordt gesteld dat hij niet vrijgesteld is als het gaat over een inschrijving in België.

“Overwegende dat aanvrager in Griekenland een eigen onderneming bezit; dat hij op basis van de Europese Dienstenrichtlijn in België diensten mag verrichten en hiervoor vrijgesteld is van de beroepskaart; dat hij in het kader van de Europese Dienstenrichtlijn in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning, elektronische A-kaart, geldig tot 02/02/2018; dat de voorwaarde voor verlenging van het verblijf de voortzetting van de activiteit als dienstverrichter is;

Overwegende dat de vrijstelling van beroepskaart niet geldt indien betrokkene zich wenst te vestigen in België; dat aanvrager zijn statuut als dienstverrichter wenst te wijzigen naar het statuut van zelfstandige als bestuurder van de NV (...);

Overwegende dat men de aanvraag van betrokkene hierom dient te beschouwen als een nieuwe immigratie; dat men daarom de gevraagde activiteit dient te evalueren op de economische meerwaarde;”

Betrokkene voegt verder volgende stukken toe bij de e-mail van 24.02.2018:

- Blanco strafregister

- Verklaring op eer boekhouder: heeft in periode van 01.10.2016-31.12.2017 30100 euro ontvangen als bezoldiging voor geleverde diensten als onderaannemer+ brief in het Engels van boekhouder van A. P. (...) omtrent zijn inkomsten

- Bewijs aanvraag nieuwe beroepskaart op 26.09.2017 bij ondernemingsloket Formalis (+bewijs ontvangst door gewest op 13.10.2017)
- Vertaling in het Frans van Europees formulier inzake sociale zekerheidsstelsel dat van toepassing is
- AXA reisverzekering
- Huurovereenkomst
- Limosa-attest als zelfstandige (melding op 04.04.2016) zonder einddatum
- Europees A1 formulier in Grieks (begindatum 01.05.2011, zonder einddatum)
- Bewijs inschrijving handelsregister Griekenland (Kamer van kleine middelgrote onderneming van Athene)

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststelling dat meneer over een geldige beroepskaart dient te beschikken.

Overwegende dat onmogelijk kan vastgehouden dat meneer tijdelijk diensten verricht voor een Griekse onderneming en zich niet wenst te vestigen in België omwille van volgende redenen.

Ten eerste, betrokkene heeft ondertussen reeds een inschrijving in België bekomen en vroeg twee maal tevergeefs een beroepskaart aan als bestuurder van de NV (...), een Belgische vennootschap, waarbij een zelfstandige activiteit in België wordt beoogt. De eerste aanvraag tot het bekomen van een beroepskaart werd geweigerd op 04.07.2017. De nieuwe aanvraag voor het bekomen van een beroepskaart ingediend op 26.09.2017 werd eveneens geweigerd op 03.04.2018, zo blijkt uit het administratief dossier.

Ten tweede, zowel het voorgelegde limosa-attest (meldingsbewijs van de zogenaamde detachering) als A1- formulier voorzien niet in een einddatum. Er kan bijgevolg bezwaarlijk nog volgehouden worden dat meneer hier "tijdelijke diensten" komt verrichten te meer omdat de enige Belgische klant vermeld op het limosa-attest en A1-formulier de bvba (...) is waar hij zelf bestuurder van is.

Uit dit alles blijkt dat hij geen "tijdelijke diensten" meer verricht vanuit de Griekse onderneming zonder inschrijving in België en de facto is aangesteld als voltijds bestuurder sinds 01.06.2016 bij bvba (...) en dus dient te beschikken over de vereiste vergunning om een zelfstandige activiteit uit te oefenen in België, zoals tot 2x toe werd bevestigd door de bevoegde Vlaamse overheid.

Betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Er werden geen andere elementen aangehaald of relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 11.09.2017 waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen.

Tengevolge de beëindiging van het verblijf van betrokkene, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijf van de echtgenote en kinderen die hem zijn komen vervoegen. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Van medische problemen is geen sprake."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

ENIG MIDDEL : Schending van artikel 13, §3, 1° en 2°, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 16 van de Richtlijn 2006/123/EG van het Europees

Parlement van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (dienstenrichtlijn).
Schending van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel.

Artikel 13 §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel kan worden gegeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd voor beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge die wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België,

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Als motieven bij dit artikel stelt de beslissing:

1° De A-kaart van meneer is verstreken sinds 2.2.2018;

2° Overwegende dat meneer België binnenkwam op 2.1.2017 met een geldig Albanees paspoort en Griekse verblijfstitel met beperkingen: beperkt tot de duur van de beroepskaart.

1. Zoals de beslissing zelf aangeeft werd de A-kaart ten onrechte afgegeven door de stad Antwerpen: 'De afgifte van de A-kaart was in feite niet correct en gebeurde zonder wettelijke basis daar meneer enkel vrijgesteld is van beroepskaart voor zover hij geen inschrijving in België wenst te bekomen. Van zodra een inschrijving wordt beoogt (sic) in België zoals in dit geval is een beroepskaart vereist.'

Een niet geldig verleende A-kaart waarvan de tijdsduur verstreken is, kan geen basis vormen voor het verlenen van een bevel. Verwerende partij kan zich niet op haar eigen (gedelegeerde) foute handeling beroepen. Ondergeschikt wordt hierbij opgemerkt dat aan verzoeker nog op 28.6.2018 aan attest bijlage 15 werd overhandigd (zie stuk): 'Dit attest dekt voorlopig verblijf tot 12.8.2018.' Op datum van het hier bestreden bevel, met name 10.8.2018, had verzoeker dan ook nog een legaal verblijf in België. Ook om die reden kan op die datum geen bevel worden gegeven.

2. De beslissing stelt wat de toepassing van artikel 13 § 3, 2° vreemdelingenwet betreft dat verzoeker niet meer zou voldoen aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden, met name dat zijn Griekse verblijfstitel beperkt was tot de duur van de beroepskaart. Dit motief is onjuist. Op de Griekse verblijfstitel is vermeld 'independent activity'; dit begrip is veel ruimer dan beroepskaart en heeft betrekking op alle dienstverleningen. Bovendien was op datum van het bevel, met name 10.8.2018, de Griekse verblijfstitel verlengd tot 26 mei 2021 en was er een legale basis voor elke zelfstandige activiteit in België. Verder koppelt de beslissing het verblijf in België ten onrechte aan het vereist zijn van een beroepskaart. Het verblijf vereist geen beroepskaart, maar steunt op artikel 16 van de dienstenrichtlijn, die elke zelfstandige activiteit in België toelaat precies zonder beroepskaart, wanneer geen inschrijving in België wordt gevraagd. De beslissing kronkelt zich dan ook in allerlei bochten om deze interne contradictie in haar beslissing te omzeilen.

Zij stelt inderdaad enerzijds dat een beroepskaart zou vereist zijn gekoppeld aan de Griekse verblijfstitel, en stelt anderzijds dat een beroepskaart vereist is voor het aanvragen van een inschrijving in België. Enkel het laatste is correct. Maar verzoeker heeft nooit een inschrijving in België gevraagd. Dat hem een A-kaart is overhandigd is de fout van DVZ Antwerpen, zoals de beslissing zelf aangeeft.

Verzoeker had op termijn wel de bedoeling om een inschrijving te vragen maar tot op datum van beslissing heeft hij dit niet gedaan. Het was met het oog op een toekomstige inschrijving dat verzoeker inderdaad aanvragen heeft gedaan om een beroepskaart te bekomen, maar zolang deze aanvragen liepen of lopen, heeft hij geen inschrijving gevraagd. De bestreden beslissing faalt waar zij uit het loutere aanvragen van een beroepskaart afleidt dat verzoeker een inschrijving zou aangevraagd hebben.

Er werden aan verzoeker inderdaad twee keer een beroepskaart geweigerd, maar er is nog een lopende aanvraag beroepskaart. Maar op zich heeft deze kwestie geen belang voor de hier voorliggende discussie. Op basis van de dienstenrichtlijn is een beroepskaart niet vereist.

Dit standpunt werd ook terecht ontwikkeld in de in de beslissing geciteerde email van 27.1.2017 van de dienst Economische Migratie, Vlaamse Overheid. De beslissing gebruikt als motief de beslissing tot

weigering van beroepskaart van 4.7.2017 waarin 'duidelijk wordt gesteld dat hij niet vrijgesteld is (van een beroepskaart) als het gaat om een inschrijving in België'.

Zoals uit het hogervermelde blijkt is dit argument niet terzake, want het gaat niet over een inschrijving in België.

De beslissing tracht dan ook verder nog te motiveren dat verzoeker 'over een beroepskaart dient te beschikken' omdat hij 'onmogelijk kan vastgehouden (sic; bedoeld is wellicht volgehouden) worden dat meneer tijdelijk diensten verricht voor een Griekse onderneming en zich niet wenst te vestigen in België', en er worden hiervoor twee redenen opgegeven, ten eerste dat hij reeds tweemaal een beroepskaart aanvraag als bestuurder van een Belgische vennootschap, en ten tweede, dat het limosa-attest (melding zogenaamde detachering) als Al formulier niet van een einddatum is voorzien, zodat niet zou kunnen volgehouden worden dat verzoeker tijdelijke diensten komt verrichten.

Deze motieven gaan niet op.

Feit is dat verzoeker nooit een aanvraag tot inschrijving heeft gedaan, en de bestreden beslissing met deze motieven tracht intenties in hoofde van verzoeker te creëren die er niet zijn.

Men kan perfect bestuurder zijn van een vennootschap en terzelfdertijd tijdelijk diensten in België verrichten. Het limosa-attest is gekoppeld aan de Griekse verblijfstitel en deze liep nog op het ogenblik van de aanvraag. Een limosa-attest vereist geen einddatum.

De essentie van de discussie is de toepassing van de dienstenrichtlijn en meer precies artikel 16.1 dat bepaalt dat de lidstaten zorgen voor een vrije toegang tot en vrije uitoefening van een dienstenactiviteit op zijn grondgebied, en dat de toegang ertoe niet afhankelijk kan gemaakt worden eisen die niet voldoen aan de beginselen van discriminatieverbod, noodzakelijkheid of evenredigheid.

De bestreden beslissing miskent deze bepaling, door zelf aan verzoeker intenties toe te dichten die hij niet heeft en die ook in strijd zijn met vermelde bepalingen van de dienstenrichtlijn.

Tweede onderdeel.

1. Dat artikel 74/13 vreemdelingenwet van toepassing is. Dat zonder twijfel de bijlage 13 verder een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1,6° van de Vreemdelingenwet. Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is. Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht. Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen. Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. In het arrest M.G en R.N tegen

Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen: (...). Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel: (...). Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Welnu, verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het beweerd niet in bezit hebben van een geldig visum. Wanneer verzoeker gehoord was had hij dit kunnen weerleggen.

2. Verzoeker werd niet gehoord vooraleer het bevel werd genomen.

Hij werd uitgenodigd op 11.9.2017 om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Ten eerste, dateert de zogenaamde uitnodiging om de humanitaire elementen toe te lichten van 11.9.2017, terwijl de beslissing zelf dateert van 10.8.2018, of bijna één jaar later.

De beslissing steunt bijgevolg niet op de actuele toestand. Er had bijgevolg, vooraleer de beslissing te nemen, een nieuw of bijkomend hoorrecht moeten gerespecteerd worden.

Ten tweede, het hoorrecht is niet beperkt tot artikel 74/13 vreemdelingenwet, maar heeft betrekking op alle elementen van het bevel, en dus ook op de onderliggende situatie van het verrichten van diensten, het bezit van de A-kaart, het aanvragen van de beroepskaart, enz...

Zo verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij kunnen opwerpen dat hij effectief diensten verrichtte, dat hij geen verblijf aanvraag in afwachting dat hij een beroepskaart zou bekomen.

Zo verzoeker correct zou verhoord geweest zijn had hij kunnen wijzen op het gegeven dat zijn echtgenote en drie kinderen zich bij hem bevonden, en dat deze kinderen, voor zover ze schoolplichtig zijn, naar school gaan in Antwerpen.

Dit alles had tot een andere beslissing kunnen leiden.

Ten derde, verzoeker had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van hemzelf gedurende enkele jaren, het gegeven dat zijn echtgenote en kinderen hier verblijven, en de kinderen naar school gaan in Antwerpen. Wat artikel 8 EVRM betreft schendt de beslissing ook onmiskenbaar de motiveringsverplichting en de proportionaliteitstoets. De beslissing hanteert als stereotiep motief dat het gezin zich vrij elders kan vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven en dat dit niet noodzakelijk afbreuk hoeft te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind schenden. De beslissing hanteert een louter mechanische en stereotiepe motivering met verwijzing naar rechtspraak, zonder ook maar enig specifiek motief met betrekking tot verzoekers familiale toestand te geven. Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd. Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. De bestreden beslissing bevat de motieven, zowel in rechte als in feite, die aan het bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen. Artikel 13, §3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet laat de gemachtigde toe een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien de vreemdeling, die toegelaten was tot een verblijf van beperkte duur, langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft of indien deze vreemdeling niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden."

De bestreden beslissing steunt, enerzijds, op de vaststelling dat verzoeker langer dan de beperkte tijd waarvoor hij werd gemachtigd in het Rijk verblijft en, anderzijds, op de vaststelling dat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Betreffende het eerste motief dient de Raad vast te stellen dat zowel verzoeker als de verwerende partij het eens zijn aangaande de vaststelling dat als verzoeker met zijn Griekse onderneming tijdelijk diensten komt verrichten in België hij is vrijgesteld van de beroepskaart als gevolg van de Europese dienstenrichtlijn. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zijn Griekse verblijfstitel beperkt was tot de duur van de beroepskaart. Hij wijst op het feit dat de Griekse verblijfstitel verlengd werd tot 26 mei 2021, zodat er een legale basis is voor een verdere zelfstandige activiteit in België. Verzoeker bevestigt dat de bestreden beslissing terecht overweegt dat een beroepskaart vereist is voor het aanvragen van een inschrijving in België, doch stelt dat hij nooit zelf om een inschrijving in België heeft gevraagd. Hij betoogt dat de bestreden beslissing faalt waar zij uit het loutere aanvragen van een beroepskaart afleidt dat verzoeker een inschrijving zou aangevraagd hebben.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn statuut als dienstverrichter wenst te wijzigen naar het statuut van zelfstandige als bestuurder van de NV S. EN G. Verzoeker betwist dit motief niet. Van zodra een inschrijving wordt beoogt in België zoals in dit geval is een beroepskaart vereist. De kritiek van verzoeker kan niet worden gevolgd.

Het loutere feit dat verzoeker niet om een inschrijving in België zou hebben verzocht, doet geen afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde werd vastgesteld dat verzoeker wel degelijk aantoonbaar de intentie heeft om zich te vestigen in België. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar volgende elementen: verzoeker vroeg reeds tweemaal vergeefs een beroepskaart aan, hij is bestuurder van een Belgische vennootschap, waarmee een zelfstandige activiteit in België wordt beoogd, het voorgelegde limosa-attest en A1-formulier vermelden geen einddatum, er is dus geen sprake van *“tijdelijke diensten”* en uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat verzoeker is aangesteld als voltijds bestuurder van een Belgische vennootschap. Gelet op het feit dat de vrijstelling van een beroepskaart enkel geldig was in het kader van het verrichten van *“tijdelijke diensten met de Griekse onderneming”*, en gelet op het feit dat uit de vaststellingen van het dossier blijkt dat verzoeker zich kennelijk in België wenst te vestigen en er derhalve geen sprake is van het verrichten van *“tijdelijke diensten”*, heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker niet langer voldeed aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden, met name dat hij niet beschikt over een geldige beroepskaart.

Verzoeker is blijkbaar de mening toegedaan dat hij, zolang geen formele aanvraag tot inschrijving heeft gedaan, voor onbepaalde tijd in België diensten kon blijven verrichten onder het voorwendsel van *“tijdelijke diensten”*. Dit standpunt kan niet worden gevolgd. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat verzoeker een beroepskaart moet hebben, als de door verzoeker verrichte diensten geen *“tijdelijke diensten”* meer zijn, gelet op de vaststaande wil van verzoeker om zich in België te vestigen en hier dus permanent een zelfstandige activiteit wenst uit te oefenen.

Een schending van artikel 16 van de Richtlijn 2006/123/EG wordt niet aangetoond. De Belgische autoriteiten hebben aan verzoeker een vrije toegang én vrije uitoefening van de dienstenactiviteit op het Belgische grondgebied toegestaan. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat door de stad Antwerpen specifiek in toepassing van de Richtlijn 2006/123/EG een A-kaart aan verzoeker werd afgeleverd, ten einde hem tot tijdelijk verblijf in het Rijk te machtigen. Artikel 16 van de Richtlijn 2006/123/EG is van toepassing op het vrij verkeer van diensten in een andere lidstaat dan waar de dienstverrichter gevestigd is. Terwijl artikel 4, 5) van de Richtlijn 2006/123/EG volgende definitie verschaft van het begrip *“vestiging”*: *“vestiging: de daadwerkelijke uitoefening van een economische activiteit, zoals bedoeld in artikel 43 van het Verdrag, door de dienstverrichter voor onbepaalde tijd en vanuit een duurzame infrastructuur, van waaruit daadwerkelijk diensten worden verricht.”*

Gelet op het feit dat door de gemachtigde werd vastgesteld dat verzoeker in België voor onbepaalde tijd een economische activiteit uitoefent, kan niet anders worden vastgesteld dan dat België conform de Richtlijn 2006/123/EG dient te worden beschouwd als lidstaat waar verzoeker zich vestigde als dienstverrichter. Artikel 16 van de Dienstenrichtlijn is dus niet meer van toepassing op de situatie van verzoeker in België. Door de gemachtigde wordt niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoeker over de vereiste vergunning dient te beschikken om op duurzame wijze een zelfstandige activiteit uit te oefenen in België. De kritiek van verzoeker mist derhalve grondslag.

Daar waar verzoeker nog aanvoert dat men perfect bestuurder kan zijn van een Belgische vennootschap en tezelfdertijd tijdelijk diensten in België kan verrichten, gaat hij kennelijk voorbij aan het feit dat door de gemachtigde op basis van een geheel van vaststellingen werd besloten dat verzoeker zich duurzaam in België heeft gevestigd om hier een zelfstandige activiteit uit te oefenen.

De Raad stelt in dit kader vast dat verzoeker niet ingaat op de vaststelling van de gemachtigde dat in het A1-formulier, de verklaring betreffende de socialezekerheidswetgeving, evenmin een einddatum voor de tewerkstelling in België was opgenomen, niettegenstaande voormeld formulier een verklaring betreft van de Belgische sociale zekerheidswetgeving die op verzoeker van toepassing zou zijn voor de periode dat zij in België diensten zal verrichten.

In combinatie met de overige vaststellingen heeft de gemachtigde niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat er in hoofdte van verzoeker geen sprake meer is van het tijdelijk verrichten van diensten in België.

Op pagina vier van het inleidend verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij *“op termijn wel de bedoeling (had) om een inschrijving te vragen maar tot op datum van beslissing heeft hij dit niet gedaan. Het was met het oog op een toekomstige inschrijving dat verzoeker inderdaad aanvragen heeft gedaan om een beroepskaart te bekomen, maar zolang deze aanvragen liepen of lopen, heeft hij geen inschrijving gevraagd. (...) Er werden aan verzoeker inderdaad twee keer een beroepskaart geweigerd, maar er is nog een lopende aanvraag beroepskaart. Maar op zich heeft deze kwestie geen belang voor de hier voorliggende discussie.”*

Hiermee bevestigt verzoeker de stelling van de verwerende partij dat hij inderdaad de bedoeling heeft om een formele inschrijving in België aan te vragen, ten einde hier op duurzame wijze een zelfstandige activiteit uit te oefenen. De Raad wijst er tot slot op dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, wat inhoudt dat verzoeker met zijn gezin permanent in België wenst te verblijven.

Verzoeker betoogt voorts dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden, doordat hij niet werd gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Verzoeker erkent in het inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij door de gemachtigde gehoord werd betreffende eventuele humanitaire elementen, die hij zou kunnen laten gelden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat voormeld verhoor dateert van bijna één jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing en derhalve niet steunt op de actuele situatie, blijft hij in gebreke om ook maar met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat de gemachtigde met bepaalde actuele gegevens geen rekening zou hebben gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de gemachtigde wel rekening werd gehouden met alle in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd over het feit dat het verblijfsrecht van de echtgenote én minderjarige kinderen eveneens beëindigd is, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met zijn gezinssituatie, dan wel met het hoger belang van zijn minderjarige kinderen, omdat het kerngezin van verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Door de gemachtigde wordt ook overwogen dat geen sprake is van medische problemen, hetgeen verzoeker niet betwist.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker wijst op het feit dat het hoorrecht niet beperkt is tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat hij tevens diende te worden gehoord over alle andere elementen van zijn dossier.

Daar waar de verzoekende partij een schending van artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU aanvoert, repliceert verweerder dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds meermaals heeft gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 van 3 februari 2016.

De Raad benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake: *“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald,*

punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87).

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel) (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35).

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36).

De Raad wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn). De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoeker de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 september 2017 uitdrukkelijk werd gehoord door de gemachtigde, in het kader van de mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht, zodat enkel kan worden vastgesteld dat hij nuttig voor zijn belangen is kunnen opkomen. Verzoeker heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoeker aantoont dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40).

Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten dat hij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoeker toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, doordat op stereotype wijze zou zijn gemotiveerd aangaande de aanwezigheid van zijn gezin in het Rijk. Er zou sprake zijn van een mechanische motivering, die geen specifieke motivering zou bevatten met betrekking tot de reële familiale toestand.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing bevat volgend motief: *“Er werden geen andere elementen aangehaald of relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 11.09.2017 waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Tengevolge de beëindiging van het verblijf van betrokkene, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijf van de echtgenote en kinderen die hem zijn komen vervoegen. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Van medische problemen is geen sprake.”*

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet in proportie staat tot het gezinsleven van hemzelf en zijn kinderen. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat. Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker deze onmogelijkheid niet aan, hetgeen des te meer klemmt nu het verblijfsrecht van de echtgenote én minderjarige kinderen eveneens beëindigd werd. Het kerngezin van verzoeker dient het grondgebied te verlaten. De gemachtigde oordeelt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze dat het gezin zich elders kan vestigen waar wel legaal verblijf kan worden bekomen.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC